

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne potis-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se svote frankirajo. — Rokopisi se na vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. Opravišstvo, na katero naj se blagovoljko pošiljajo naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vabilo na naročbo.

S koncem tega meseca poteče naročnina na prvo četrtletje. Prosimo gg. naročnike, da jo o pravem času ponovijo.

„Slov. Narod“ velja:

Za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za pol leta	6 gld. 50 kr.
Za četrt leta	3 „ 30 „
Za en mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 krajc. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za pol leta	8 gld. — „
Za četrt leta	4 „ — „
Za en mesec	1 „ 40 „

Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer:

Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr. Po pošti prejemati „ „ 3 „ — „

Administracija „Slov. Naroda“.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

London 27. marca. Vladna „Morningpost“ poroča: Na daljnje poskušanje, nagubiti Rusijo do priznanja, ka se ima pred Evropo zagovarjati, odgovorila je Rusija, da ostane pri svojem prvem (zanikajočem) odgovoru. — Če kongresa ne bode, utegnejo se najbrž druga sredstva iskati za sporazumljenje, a valjda se ne bodo našla. Ako se potem Rusija ne bode nič udala, začel se bode vojni vihar.

Pariz 27. marca. „Soir“ poroča, da je francoski ministerski svet sklenil v novič natančno nevtralizacijo ter da bode Francoska le potem udeležila se kongresa, ako bodo vse velevalisti na njem zastopane.

Dunaj 26. marca. General Ignatiev je danes sem prišel.

Carigrad 26. marca. Veliki knez Nikolaj je danes obiskal sultana in ostal jedno uro pri njem. Sultan mu je potem pohod vrnil.

London 26. marca. Na stavljena vprašanja je v spodnji zbornici odgovorila vlada, da je res, ka nakupuje teške kanone. Dalje je vlada obljubila vsem veroizpovedanjem v Srbiji in Rumuniji ravnopravnost pridobiti.

Rim 26. marca. Novi minister Cairoli je v zbornici razkladal svoj program. On naglašja, da je Italija v prijateljskih razmerah z vsemi državami, da bode nevtralna ostala, vendar pa branila dostojenstvo in interese italijanske. — Corti je imenovan za ministra vnanjih stvari.

Novo slovanske države.

Vsled mirovne pogodbe San Stefanske se bodo ustvarile na polu razvalinah Turčije tri nove ali ponovljene slovanske države, Črna gora, Srbija in Bolgarija.

Črna gora se potrdi kot neodvisna, in dobi toliko zemljišča, da bode dvakrat tako velika kakor je dozdaj bila. V severu dobi skoro pol Hercegovine, ker se bode nova meja potegnula čez Bilek na Gačko do Foče, tako da slavna krvava soteska Duga, po kateri se more v Hercegovino ali iz nje, ostane Črnogorcem. Na vzhodu je črnogorska meja potegnena skoro tikoma do Srbije, tako da ima Turčija le še tesen pot mej Črnogoro in Srbijo. Poleg tega dobi Črna gora tudi en del severne Albanije, Skadarsko jezero, tri primorske luke: Spico, Bar in Odsinj. Novodobljeni črnogorski kraji so rodovitni, pot na

morje je Črnogorcem odprto, to so lepi pogoji za razvoj in pomnoženje črnogorske slovanske države.

Srbija, ki tudi neodvisna postane, dobi menj: le kos stare Srbije, z mesti Niš, Leskovac, Prokuplje, Kuršumlje in Novi Bazar. Po naravi bi bila Bosna pripadala Srbiji. Ali tu je imela Rusija obzire na Avstrijo, katera se je izjavila, da leži Bosna „v sferi avstrijskih interesov“, da si — čudno! — zdaj neče po njej poseči. Pač bi bili mi Srbom, ki so toliko na krvi in denarji žrtvovali, več privoščili; pa bodočnost in naradni razvitek stvari jih bode odškodoval. Prirastek, ki so ga Srbi dobili in njih državna neodvisnost pa sta vendar tudi dva krepka faktorja.

Velikansk dogodek pa je ustanovljenje nove Bolgarije. Bolgarija bode uže velika država, ki bode mejila na dve morji, na veliki Dunav, ki bode pretakana od dveh velikih vod, Marice in Vardara, in po kateri tekó tri črte železnice, ki bodo svetovno trgovino pospeševale. Okolo 3000 kvadratnih milj in kaci 6 milijonov prebivalcev, ki se bodo v svobodi hitro množili, — to je lepa država, lep dobiček slovanskega plemena. Ker bode imela dve primorski luki, Varno na Črnem morji in Kavalo na egejskem, more s trgovino cel orijent prekositi. Tudi vojne meje so za Bolgarijo na jug izvrstne za brambo, a oni sami mogó, če se bodo kolikaj pod dobro upravo tudi vojaško razvili, v bodočnosti še Carigrad dobiti, in Slovan bode v orijentu prvi gospodar!

Ustanovljenje teh treh slovanskih držav daje trdno, gótovo podlogo za naradni razvoj slovanske moči, sicer nenagli, ali tem gotovejši razvoj in tem trajnejši.

Važnost tega moremo Slovanje še le po-

Listek.

Nikolaj Aleksejevič Nekrasov.

Zadela je 8. januarja t. l. Rusijo velika izguba: umrl je najpriljubljenejši ruski poet, N. A. Nekrasov; na veke je umolknil narodni pesnik in sotrudnik v velikem, vspešnem delu za prenovljenje Rusije v teku poslednjih dvajset let. Stal je pokojni na vidnem mestu mej darovitimi sodelavci, ki so se trudili, da je sprejelo rusko občinstvo velike prenaledbe sedanjega časa, kažoč narodu njegov visoki poklic v bližnji prihodnosti. In ako bo potomstvo hvaležno naštevalo imena N. A. Miljutina, N. J. Bahtina, K. B. Čevkina, J. F. Samarina, S. M. Žukovskega in nekaterih drugih ruskih pisateljev, imena, ki so neločljivo zvezana z nepozabljivim dogodkom uničenja robskega iga — bode ono brez dvoma z ljubeznijo hranilo tudi v svojem spominu Go-

golja, Belinskega, K. S. Aksakova, Homjakova, Nekrasova . . . Kateri ljubitelj ruske literature more pozabiti velicega duha, njega, ki je sam prirastel iz domačih tal in najlepše opeval značaj ruskega naroda? Nekrasove pesni so seznanile občinstvo z bitstvom ruskega življenja kmetskega, življenja, ki je bilo takrat še tako polno muk in trpljenja od zibelke do lesene rakve. Preceniti ne more narod moža, ki je cvet njegove krvi, v katerem razliva svetu svoje veselje, ali pa toži čute grenke žalosti.

S čuvstvom globoke hvaležnosti lahko načrta ruski prosti narod na Nekrasovej gomili besede: „Neumrljivi Nekrasov je opeval obleko ruskega oratarja, ki daje brano Rusiji, on je napisal vrsto neizbrisljivih, živih podob iz njegovega bednega bitja“.

Rodil se je Nikolaj Aleksejevič Nekrasov 4. decembra 1821. leta v malem mesticu Kameneč — Podolske gubernije. Tu je stal takrat

polk, v katerem je služil njegov oče Aleksej Sergejevič, ki je bil oženjen z Aleksandro Andrejevno Zakrevsko iz Varšave. Popustil je oče vojaško službo kot major in se preselil na svoje posestvo v vasi Grešnjevo, Jaroslavske gubernije. Toževati se je moral on nekaj časa radi svojega imetja in odrediti 13 otrok (izmed katerih sta sedaj živa le še dva brata Nekrasova in jedna sestra). Vse to je dajalo glavi družine čestokrat obilo skrbij.

Otročja leta je preživel raniki pesnik v hiši roditeljev, mej kmeti, ki so najbolj stekali pod pritiskom plemičev. V desetem letu so ga poslali v četrti razred Jaroslavske gimnazije, katero je obiskoval dve leti. Rad se je vračal, če je bila le prilika, k roditeljem domov, bodi si o Božiči „na potice“, ali o Velikej noči „na kolač“. Premišljeval je na počitnicah vse težave tedanjega kmetskega življenja, ki so se mu z globokimi črtami vrezale v dušo. Oče njegov je postal okrajni

tem prav oceniti, če pomislimo, kaj bi iz neruskih Slovanov bilo, ko slovansko orožje ne bi bilo zmagalo.

Potem bi se bilo še le na zid pritiskanje začelo!

A tako, kakor se je, hvala Bogu, stvar rešila zdaj, upati smemo, da se bode kmalu poznal moralni vpliv rastočega slovanskega duha od slovanskega vzhoda tudi na naš slovanski zapad in sever.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 27. marca

Delegacije so „storile svojo dolžnost“, votirale so Andrassyju 60 milijonov, da pojde s pogumom na kongres, ki je mej tem menda v vodo padel, in bile so v nedeljo odložene na nedoločen čas.

V **državnem zboru** je poslanec Proskovetz s 85 tovariši interpeliral vlado, kaj misli storiti, da se kužne bolezni s turško-ruskega bojišča do nas ne zatrosijo. — Državni zbor ima denes zopet sejo. Na dnevnem redu bode predlog o podaljšanju nagodbinega provizorija.

Vnanje države.

Najnovejši telegrami nam ne poročajo, da bi se bilo upanje o shodu **kongresa** povečalo, temuč narobe: kongres je menda res pokopan. Angleži zdaj še ropočejo se sabljo, ali nihče jim ne veruje, da bi res pogum imeli kaj ozbiljnega začeti. Prazno žuganje pa zmagovite Rusije ne bode ostrašilo, niti koga drugega v angleške kroge zavleklo.

Ruski „Golos“ pravi o sklenenem miru: Dogovor miru je za obadva dogovornika vezilen, vendar nij še dokončan mir. Odkrite intrige Angleške in nema nezadovoljnost Avstrije ne dovoljujejo, da bi se stvar imela kot dokončana. Če se ne bodo določitve miru, ki so tako z obzirom na druge države delane, mirno končale, bode se tudi z mečem v roci določile (od strani Rusije). In „**Ruski Mir**“ pravi: Ruski mirovni pogoji morajo popolnem zadovoljiti rusko narodno čuvstvo. Mi smo vse dosegli, kar se je dalo doseči pod zdajnimi evropskimi pogoji.

Iz sicer dvomljivega magjarskega vira prihaja vest, da sta **rumunska** diplomata Ghika in Stourdza te dni v Pešti tožila, da Rusi nijso besede Rumunom držali, da se torej morajo Rumuni zvezati z Neslovani in Rusiji nasproti staviti se. — Magjari ne bodo še rešeni, če se to prav tudi zgodi.

Na otoku **Kreti** so grški vstaši gospodari povsod v sredi, Turki imajo le še neka mesta na obali. Tako je v angleškej zbornici 25. t. m. Bourke poročal.

Francoski časniki, in sicer tudi republikanski, jako čudno in z malim razumom

sodijo slovansko orijentalno vprašanje in razvoj, kakor se je naredil sè sanšefanskim mirom. Oni še zmirom ne morejo otresti se od Nemcev dobljenega sovraštva do Rusije, da-si slutijo, ka bode ona njih prihodnja zaveznica.

Preko Pariza se telegrafuje vest, da bode **papeževa** enciklika prav v bližnjih dneh izšla, da pa ne bode politične barve imela temuč le združljivost cerkve s civilizacijo dokazovala.

Dopisi.

Iz Gorenjskega 24. marca [Izv. dopis.] Po jako mnogih krajih Gorenjskega se je nalezljiva vratna bolezen tako razširila, da celo v malih farah skoraj nij dneva, da bi ne bilo enega ali še več mrličev. Dokler so bili učitelji ogledovalci mrličev, so skrbeli, da so se v času epidemičnih bolezni mrlič precej po smrti v mrtvašnice nosili, ne pa na mrtvaške odre polagali. Oni so pri takih okoliščinah nemudoma in naravnost okrajnim zdravnikom in okrajni oblasti naznanili, da so potem zdravniki vse bolnike brezplačno po hišah vsak teden dvakrat ali še po trikrat obiskali, njim zdravila zapisovali, katere so bolj ubogi tudi v lekarnah brezplačno dobili. Kar pa učitelji nijso več ogledovali mrličev, se ta posel prav slabo in hlapčevsko opravlja, in malo skrbi, da bi se epidemične bolezni ne razširjale in stanje bolnikov in ubozega kmeta pri takih okoliščinah bolj zlajšalo. Ogledovalci so večidel cerkveniki. Marsikateri misli, da nema druge dolžnosti in odgovornosti pred Bogom in ljudmi, kakor, da gre pri enem, kakor pri drugem v hišo, ga pokropi in pogleda, kako leži, potem mrtvaški listek po navadnem kopitu napiše, in za ta listek 30 ali 50 kr. v žep utakne. Ko kdo umrje, mrliča položijo na mrtvaški oder na sredo hiše, da ga ljudje hodijo kropiti, in ko pride večer, se začne še le prava zabava, katere se sploh mladina in dostikrat z njimi vred ogledovalec jako vesele, posebno, ako uže dolgo nij bilo kakega mrliča. Tukaj se zberejo mladi in stari, dečki in dekleta, se vsedejo v mali in nizki hiši natlačeni okoli mrtvaškega odra, in potem se začne peti, vraže od strahov in mrličev pripovedovati, da, včasih tako kosmate, da bi jim mrlič, ko bi ne bil mrtev, gotovo z odra ušel. Žganje se pije, katerega mora toliko biti, da ga ima vsak pijanec dosti, saj je samo zavoljo žganja prišel, če prav vsled merkvice na mestu obleži, in se še le drugi dan iz omotice prebudi, tobak se kadi, da se

od dima vlači gosta megla, da se po sobi skoraj nič ne vidi, kar mladini da priložnost, da se v kotu, kamor se po navadi nalašče in uže pred zgovorjeni skupaj zberejo, lažje obnašajo, kakor Bog ne zapoveduje. Včasih se pa pri takih priložnostih sprejo ali skregajo za kako devico, in mej potjo kateremu puščajo ali ga še celo na drugi svet pošljejo. Ko se vse to v sobi godi, kjer leži za nalezljivo boleznijo umrli mrlič po eno ali dve noči, pa kuharica v peč kuri, da varuhom mrliča od čela in brade pot doli teče, ker ima s peko in s creanjem ali poharijo za pogrebščino opraviti. Pri takem ravnanju se mora nalezljiva bolezen razširjati, ker tisti, katerih je dolžnost in za kar so tudi plačani, da bi skrbeli za blagor ljudstva, dostikrat iz nevednosti, lahkomisljenosti, lahkosti ali celo iz sebičnosti ravno nasproti ravnaajo.

Iz Gorice, 25. marca. [Izv. dop.]

„Novo klije spet življenje! Spet po zemlji se rasténje v novi omladi“. Z naravo izvila se je tudi naša čitalnica iz dolzega spanja, „prisijal je zlato zore svit v mračno senco njenih temin“. Izginile so osobnostne homatije (Osobnost pomeni Slovencem — vsaj v Primorji — grajo, hvala pri nas nij osobnost) iz domovanja matere Slovenije. „Mir in sprava“, zlato gaslo, deluje sè svojo čudotvorno silo po črnem osrčji trdovratnih upornikov: „koinós iatrós, krónos“ zacelil je vsaj na videz mnogokako skelečo rano narodnega shajališča.

Včeraj, 24. marca, priredila je čitalnica besedo s petjem, glasovirjenjem in igro. Petje nam je v obče prijalo. Nij ravno lahko v našej Gorici zbrati pevcev, ki bi redno in točno dohajali k vajah, a vendar bi opomenil, da se kolikor toliko premalo pazí na dinamiko, na živi, plastični izraz skladateljeve in pesnikove misli. Kakor zajedalka se je v naše pevce zagrizla jednokopitnost, vsled katere po jedneji šabloni izvršujejo katerokoli pesen katerekoli vsebine.

„Jadransko morje“, krasen zbor, zahteva dobrih močij in po našem malostnem mnenji vsaj 20 pevcev (to isto je skladatelj sam, g. Hajdrih, prilikoma dejal), 4 cela grla in kakih 6 polovičnih je tej skladbi premalo. — Z Abtovim samosplovom, lahko, uho božajočo pesmijo, je priljubljeni nam g. Ditrich občinstvu godil. Škoda, da teksta nij bilo razumeti; naši pevci sploh premalo pazijo na čisto, razločno izreko. Gotove se mnogokak čestiti bralec namrdne pri mojih opazkah in morda v

sodnik in radi dolzega časa je vzel večkrat svojega 13 letnega sina soboj, kadar je šel po službi. Tako je bil Nekrasov pričujoč pri raznih prizorih in samovoljnih obsodbah, ki so imele le obleko pravice, v tedanjej nesrečnej dobi. Najbolj tihe bolečine ljudstva, najmračnej strani družbenega življenja so bile znane torej Nekrasovu skoraj od zibel. Globoke rane so vsekali ti prizori v blago mladeničevo srce, in te vtise popeva on v krasnih svojih pesnih, govoreč svoje muzi:

„Šel je venec trnjevi
H krasoti tvoje temnej.“

Nekrasov oče je vedno želel, da bi se sin ravnal po njem in stopil v vojaški stan. Vsled tega je bil mladi Nekrasov zapustil gimnazijo, ter se odpravil, 17 let star, v Petrograd, z namenom, da bi se posvetil naukom in potem se vpisal v ondodni dvorjanski polk. Prijatelj očetov, Jaroslavski opravnik Polozov, mu je izročil pismo do svojega brata, načel-

nika pri oddelku žandarmov tretjega okroga, kateri je mladega človeka priporočil Rostovcevu, in stvar je bila s tem skoraj rešena.

V tem času je Nekrasov slučajno srečal v Petrogradu svojega Jaroslavskega tovariša, dijaka z vseučilišča, Glušickega. Ta ga je pregovoril, da je premenil svoje misli in mesto v vojaško službo želel stopiti na vseučilišče. To svojo željo je odkril tudi ženi Polozova. Odkritosrčnost je bila Polozovim zelo všeč in pomagali so mu, da se izpolni njegova namera. Nekrasov se začne pridno učiti predmetov, iz katerih je bilo treba napraviti skušnjo, da ga vzemo na vseučilišče. A stavile so se mu zapreke od vseh strani. Ko je oče zvedel, da mu sin ne misli izpolniti želje in stopiti v dvorjanski polk, odrezal mu je vsako pomoč. Tako je prišlo, da mladi Nekrasov nij gledal samo teške muke kmetskega življenja, ampak, da je v stolici sam skušil revščino ter boril se do onemoglosti s to

stolično bedo, ki je po svoji strani še bolj mučna, kakor kmetska. Tudi uk mu nij šel dobro izpod rok, in v nekaterih predmetih, kakor v matematiki in latinščini, je bilo treba poiskati si učitelja. Dobil ga je v profesorju duhovne akademije Uspenskem. Ta mož, ki je prej sam poskusil dijaške nadloge, je srečal necega večera Nekrasova na sprehodu in po daljnem razgovoru mu sam ponudil svojo uslugo, da ga hoče učiti latinsko. Nekrasov se je preselil v njegovo stanovanje in poduk je šel vspešno. V avgustu 1838. leta se je imela odločiti osoda Nekrasova. Šlo mu je v družih predmetih dobro, a v fiziki si nij upal odgovarjati, kakor se terjalo. Torej nij narejal te izkušnje, temuč po nasvetu prof. Pletnjeva vpisal se na vseučilišči kot prostovoljni slušatelj. Zdaj se je začela zanj doba pomanjkanja, ko je imel trpeti „glad in hlad“. Pravil je sam, spominjaje se na ta leta, kako je stradal, kako so kvartali za zemlje, kako je

svoje „nezmotnosti“ ustnice celo nekako zaničevalno nategne; a nič ne de! Samo taka kritika, ki z veseljem priznava, kar je lepega, dobrega, a poleg tega tudi določno odkriva in graja napake, ima v resnici kaj veljave in koristi, samo iz take se more učiti pisatelj in občinstvo. — Kakor Zajčevi napevi v obče elektrizujejo, dirnila nas je tudi „Hrvaticam“, samospev s zborom prav prijetno, izvzemši neke prehode, ki se niso mogli popeti do svoje veljave. En Bog, en Zajec. To isto, velja, dasi v nižji stopinji, o Zajčevih „Nočnih stražarjih“. Ta pesen, akopram nij težka, je vendar nekoliko kočljiva. — Z „balado“ Thalbergovo žela je znana virtuosinja na glasoviru, gospica Erbova, zaslužno priznanje od strani v glasbi — izobraženega občinstva, ki je pa bilo v velikej manjšini. — Maškova „Pri zibelki“, vzor pesenske milobe, se je res tako pela, da bi nas bila v — sen zazibala. To se pravi skladatelja tolmačiti! Sicer so pa to pesen vserod, po vseh koncertih in besedah na Goriškem uže tako „zlahtali“, da smo se kar čudili zaslišavši jo zopet. „Ogni bel ballo stoffa“. Dopadalo pa je, da so se nekateri akordi, katere je „Glasbena matica“ v svoji izdavi Mašku — popravila, recte: popačila — kakor trdi naši glasbeniki — (to je pasus: „čuješ, kar angeljci tebi pojo?“) nekoliko bolj človeški glasili. — „Domovini“, samospev s zborom (ime skladateljevo je baje zbog prevelike njega skromnosti v programu izostalo), ne kaže slabega okusa skladateljevega, in ko bi tega preklicanega „ut desint vires“ ne bilo, postal bi gorostasen meteor na slovanskem glasbenem obzorju. S to pesnijo je nastopila za Gorico nova moč, gospa Ferfilova. Občudovali smo njen krepki, doneči glas, posebno so nas bajili srednji in nizki glasovi. Goriška čitalnica sme biti ponosna, da more tako moč svojo zvati.

Igra „Županova Micika“ nij ravno nova. Igralci in igralka so storili svojo dolžnost, a „Micika“ nas je prav prijetno iznenadila. Znala je svojo nalogo brez opotekanja na izust ter se v njo v resnici utelovila, vrh tega je bila njena beseda blaglasna in pravilna, v čemer bodi vsem diletantom v vzgled! Znano je, da igre mimo tega, da občinstvo kratkočasijo, imajo tudi namen, da nam kažejo lepoto našega jezika. Radi tega treba, da igralci besede pravilno izrekajo in naglašajo. A zona nas je obšla, ko jame g. „župan“, ki

„o družih čečkarijah, razen slovenščine, neče nič vedeti“, strašanske slovniške „kozolce prekopicevati“, da ne omenim njegovega, izvanredno nepravilnega, neslovenskega izrekanja. Sploh dotičniku nij pristojala naloga „župana“. Gospa „Podgorska“ je precej naravno igrala, kažoč nemal talent za dramatiko, a tudi njen jezik nij bil prost slovniških hib. G. „Windberg“ bi bil prav lahko opustil kranjsko narrečje. G. „Stüssheim“, da-si nekoliko affektiran, nam je dopadal. Konec drugega dejanja je mati narava nekoliko trpela. O „Glažku“ smo se boljšega nadejali; star igralec, in nam je pri drugih veseloigrah veliko boljše ugajal. Anže je bil pregostobeseden, često je zabrusil v dijalektu kako nepotrebno, ki je v igri nij; tudi nekoliko presurov je bil. Slabi prevod znane koroške „o dirndlein tief unt' im thal“, ki jo je „Miciki“ pel, bi se bil izvrstno dal namestiti s kako pošteno domačo fantovsko. Podoknica, ki so jo štirje kmetski fantje, po Anžetu najeti, zapeli „Miciki“, nas je ganila. A peta je tudi bila jako naravno: čutilo se je iz petja, da so vsled ponočevanja jako utrujeni. Sploh so se pa igralci preveč zanašali na soufflerja. Naši diletantje pa tudi sploh mislijo, da, ker je vselej igri predmet po večjem vzet iz navadnega družinskega življenja, nij je lažje reči, nego nastop v takej igri. A uže Horacij je opazil glede tega:

„Creditor, ex medio quia res arcessit, habere Sudoris minimum; sed habet comodia tanto Plus oneris, quanto veniae minus —“

Da je občinstvo z včerajšnjim večerom bilo v obče zadovoljno, za to gre v prvi vrsti hvala mnogo se trudečemu pevovodji g. Hribarju in marljivemu regisseurju g. Vodopivcu. Sporadično se je sicer čula želja, da bi repertoire pesnij bil mnogovrstnejši; a dotičniki ne vedo, koliko požrtvovalnosti pevovodjo stane, predno pevce k skupnej poskušnji privabi, recte pritira, za silo je pa — vse dobro. Na svetu je uže tako, da nihče vsem ne more ustreči, v čemer nas potrjuje uže stara basen „o málinarji in njegovem oslu“; a pri tem nas tolaži Weberjev izrek v „Demokritu“: „allgemeines lob ist in der regel das patent der mittelmässigkeit“.

Hi koncu priporočam za besede goriškega Poljanca vzor, ki nam ga je tako mojsterski izolikal v svojih „Spominih s pota“ („Zvon“, l. 1877, 19 in 21). Kaka poštena narodna pesen bi ne bila na nepravem mestu v narod-

nej čitalnici. V resnici je obžalovanja vredno, da se v naši čitalnici še nikoli nij slišala nobena domačina. Pri Nemcih vidimo to pri vsakej večji produkciji. „Take pesni poslušaj ljudstvo v vidnem genotji, ker hitro začuti, da je to cvet iz domačega vrta, da je nekaj njegovega. Pri drugih skladbah, malo ali nič melodijoznih, ki imajo svojo moč in vrednost v akordih in ki zanimajo samo poslušalca, izobraženega v glasbi, ostaje popolnem hladno. Pogostoma sem celo opazil, da samih pevcev taka pesen nij ogrela. Dostikrat bi človek sodil, da oni sami niso razumeli ne pesnika, ne skladatelja.“ Tako piše naš Poljanec, in mi se popolnem zlagamo z njim. —

Domače stvari.

— (Sokolski večer) bode v soboto 30. marca v prostorih ljubljanske čitalniške restavracije v slovo odpotujočemu učitelju telovadbe „Sokolove“, gosp. Josipu Hanušu. Program je: 1. Mendelsohn. Overture „Prihod s tujine“. 2. Strauss. „Živenje je pač lepo“. Valcer. 3. A. N. Nedved. „Pozdrav“. Mali zbor. 4. Zajc. „Večer na Savi“. 5. Strauss. „Snežne zvezdice“. Polka française. 6. V. Valenta. „Sirota“. Četverspev. 7. Titl. Sere-nada za čelo in flavto. 8. B. Miran. „Sreča, po-ezija in Preširen“. Predavanje. 9. Zajc. Overture „Graničari“. 10. Ziehrer. „Dunajske“. Valcer. 11. J. Dürrer. „Domovina“. Mali zbor. 12. Gumbert. „Proseči otrok“. Pesen za rog. 13. Pražak. „Pražski pametni listy“. Potpourri. 14. Kreutzer. „O poznej uri“. Četverspev. 15. Zajc. „Nočni stražarji“. 16. Suppé. „Pot-potnica hudičeva“. Muzikalni del zabave oskrbi vojaška godba pešpolka nadvojvode Leopolda št. 53 pod osobnim vodstvom svojega kapel-nika gospoda Czanskega. Začetek je ob 8. uri. Vstop za osobo 20 kr. Sokoli so prosti.

— (Ljubljanski nemškutarji) imajo v kazini 28. t. m. zvečer ob 8. uri shod svojega političnega društva; sklepali bodo o pri-hodnjih občinskih volitvah za ljubljansko mesto — opomin, da je tudi nam narodnjakom treba organizirati se.

— (Odbor kmetijske družbe kranjske) naznanja, da je g. Schollmajer, ki se nekamo v Rumunijo preseli, odložil upravo družbinega poskusnega vrta, katero je začasno prevzel g. P. Skalé.

— (Sneg), ki je pri nas zapal v ne-deljo in ponedeljek, kopnel je tudi včeraj v

enkrat prikvartal 45 kopejk, pa jih je dal za zemlje, da so jih s tovariši pojedli itd. Hiš-nemu gospodarju na Razježnej ulici, kjer je stanoval, je bil na dolgu uže 40 rubljev, a ko je videl, da nij denarja od nikoder, poslal mu je listek z napisom: „Dolžim vam 40 rubljev, a zastavim svoje reči“. Šel je na to od doma k svojemu tovarišu. Toda, ko se je vrnil, ga gospodar nij več pustil noter in mu nij dal iz sobe njegovih rečij. Primoran je bil nočevati na ulici v jesenskem hladu.

To noč sta dva berača našla Nekrasova, sedečega na stopnicah nekega skladbišča ter sta ga vedla v malo hišico, kjer je našel re-veže, žene in otroke. Da bi si ogrel otrpnene ude, mu dajo siromaki pol kozarca vina in neka starka mu postelje postelj in podloži pod glavo blazino. Ko se drugi dan zbudi, uže nij v sobi nikoga-, razven skrbne starke. Ta ga poprosi, da naj napiše spričilo (Attestat) in za to delo je dobil Nekrasov 15 kopejk.

S tem denarjem se je pogovarjal nasled-

nje dni pokojni pesnik in šel živet v svetu. — Ne dolgo potem je dobil on stanovanje na Malej Ohti. Izdrževal se je s podukom, korekturo in slovstvenim trudom; dajal je ti-skat svoj duševni plod po časopisih za prav pičlo plačo. sestavljal je pa tudi kuplete pri Aleksandrinskem gledišči. Naj omenimo, da je mej njegovimi učenci bil tudi M. T. Loris Melikov, o katerem smo toliko slišali s kav-kaškega bojišča.

Še pred vstopom na vseučilišče je Ne-krasov zložil pesen „Misel“, ki je bila tiskana v „Sinu Otečestva“ leta 1838, vendar pravo delovanje na polji slovstva spada v poznejo dobo.

Denarja mu tudi sedaj nij ostajalo. Sta-noval je s prijateljem Glušickim, in včasih sta z malo groši živela po več dnij. Zbirala se je takrat vseučiliščna mladina v veselih družbah, in tu so se mešali visoki in nizki, revni in bogati. Revni dijak z nekolikimi kopejkami se nij smel samo bližati plemenitim, ampak,

če je bil posebnega talenta, zgovoren in ve-selega značaja, imel je mej njimi včasih prvo besedo. Nenadoma se je nahajal naš mladenič iz dežele mej takimi krogi tovarišev na vese-licah, in se seznanil z življenjem in pravom ljudij višjih stanov, kateri bi bili brez tega ostali znani njemu samemu po sluhih. Pre-mišljeval je Nekrasov po enej strani to vese-lja polno življenje premožnih, po drugej pa težko stanje Petrogradskih delavcev, od vodo-nosa do ubogega uradnika, od rokodelca do dninarja. Videl je pesnik zraven revščine — pri tleh ali pa pod strešino, kjer se ona gnezdi — lenobo in siti egoizem. Primerjal je tudi svoje življenje. Mej tem, ko njemu ne-dostaja kosca kruha, hlepe bogataši po slad-nostih, kakor jim velewa srce. Ta kontrast in vsi ti vtisi, zvezani s prejšnjimi, prinešenimi s kmetov, so določili bodoči značaj njegove poezije. Ne solze, temuč žolč je kipel na srce mladeniču in razvijali so se v njem začetki pri-hodnjih satir. (Konec prih.)

solnnej gorkoti naglo. Še dva dni tako gorka, kakor je bil včerajšnji, in po njem bi bilo.

— (Umrl.) je 19. t. m. v Celovci c. kr. deželne sodnije svetovalec Eduard Preschern, kakor čujemo: daljen sorodnik našega neumrlega pesnika Preširna.

— (Požar.) Fabrika za vinski kamen g. Windspacha in comp. v Gorici je po noči od 20. na 21. zgorela. Škode je 31.000 gld.

Razne vesti.

* (V Bosni) je po šematizmu, ki je 1877 v Mostaru izšel, 138.492 katoličanov, v Hercegovini je 47.180 kat. Po samostanih je 84 redovnikov in po župah službujočih 110.

* (Mali tatovi.) Dva bankirja v Nancyji, Huel in Demange, sta ubegnila. Pasiv sta pustila dva milijona frankov.

* (Velika goljufica in ostrupljevalka.) Pred dunajskimi porotniki se je celi pretečeni teden vršila dolga sodnjska obravnava zoper neko gospo Simère, prevejano goljufico in hudodelko. Ona se je pečala s posredovanjem pri možitvih in je od možkih, katerim je obetala bogate neveste preskrbeti, menjice jemala in denarne provizije. Tako si je dala od necega grofa Pompeja Coroninija, ki ima na Goriškem graščino a na Dunaji živi, menjic za nad 100.000 gld. podpisati in jih je hotela od njega iztožiti. Da bi jej to lažje šlo, dala mu je strupa piti, da bi bil znorel. Tudi neke dekli je dala strupa piti, da je v omedlevico pala in je potem sleparica mogla deklinoga gospodarja okraati. Cela pravda je pokazala premišljeno spridenost in grdo lakomnost neč višjemestnih krogov. Simère je bila obsojena na 15 let ječe. Učenjakom naše uradne „Laib. Zeitung.“ in butlja „Laibacher Tagblatt“ pa, kateri pri vsacem pijanskem poboju na Gorenjskem, jadikujejo o spridenosti našega slovenskega prebivalstva po Kranjskem, pri poročamo študij te pravde in nemških značajev, ki se iz nje lesketajo. Gotovo bosta drugokrat primere delala in bosta pravičnejša.

Giesshübica — „najčistejša alkalična kiselica“ — je najbolj primerna in najbolj priporočljiva pijača diabetikom, ker ona zgolj ne gasi uže mučno žeje, ako jo tudi prav malo užiješ, nego ima tudi prav obilno alkalij, katere so se uže

od nekaj rabile za specifično zdravilo proti diabetu. Giesshübica tedaj po Oppolzeru združuje prijetnost pijače z delovanjem zdravila in obe te svojstvi zedinjeni, dali sta jej tako važno nalogo v zdravljenju diabet.

Dunajska borza 27. marca.			
(Izvirno telegrafično poročilo.)			
Enotni drž. dolg v bankovih	61	gld.	90
Enotni drž. dolg v srebru	65	"	80
Zlata renta	73	"	80
1860 drž. posojilo	111	"	—
Akcije narodne banke	794	"	—
Kreditne akcije	229	"	50
London	120	"	20
Napol.	9	"	61
C. kr. cekini	5	"	65
Srebro	105	"	50
Državne marke	59	"	10

Poljna, njivna in gozdna semena,

zanesljivo kaljiva, osobito seme orjaške pese, franc. večne detelje in raznih trav

po najnižjih cenah prodaje

Peter Lassnik,

trgovec in ekonom v Ljubljani, v gledaliških ulicah št. 1.

(97—1)

Vina v buteljah,

Prosekovec in Refošek, najboljše vrste, se dobodo

(95—2)

„pri belem volku“.

sem bolnim moč in zdravje brez lek

in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinske in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; šloz naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprejavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespavanje, slabost, zlatilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, tumenje v ušesih, slabost in blevanje pri nosečih točnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenke in je boljše go dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spride zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spr

avala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, praga profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, pravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, r. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castleart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih sob, se razpisujava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spridevalov.

Spridevalo št. 73.670.

Spridevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja,

Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in grži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v seini cevi, zaprtji, pri bolehnem bodejni v obistih mehurji, trganju v mehurji i. t. d. — Najbolje in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsah boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. L. S.) Kud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, polne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledačega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam.

James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovaleca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry

zostransko, najboljše spridevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spridevalo št. 76.921.

Obergimpert, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry pomama zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spridevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalesscière ozdravila me je popolnem strašnih želodčnih in čutnicnih boleznih, katere so me deset let mučile.

(Gospa) Armande Prevost, posestnica.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na eni, ko pri zdravilih.

V pločastih pakcih po 1 funtu 1 gold. 50 kr., 2 funtu 2 gold. 50 kr., 3 funtu 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold. 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalesscière-Biscuit v pakcih in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gl. 50 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu 24 tas 10 gl.

Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 5, kakor v vseh mestih pri dobrih varjih in specializiranih trgovcih; tudi razpošilja dujaka hiša na vse kraje po poštnih nakazilih ali povestjih. V Ljubljani Ed. Fahr, J. Svoboda, kar pri „zlatom orlu“, v Reki pri lekarju J. Prokamu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Ljubecku pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Sartavallu, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschn, v Zadru pri Androviču. (177)

Tuji.

26. marca:

Evropa: Jelouscheg iz Bistrice.

Pri Slonu: Goldberg iz Dunaja. — Köster iz Trebiža. — Goldbaum iz Dunaja.

Pri Malici: Ribano iz Dunaja. — Syz iz Gradca. — Neumayer iz Dunaja.

Adolf Eberl,

zaloga oljnatih barv, lakov in firnežev, (80—5)

v Ljubljani,

na Marijinem trgu, poleg frančiškanskega mosta.

Solidno, v ceno, promptno!

Jos. Kolenčeva
prodajalnica perila, trakov in cvetlic

(„zum Strauss“, Kirchgasse, Theatergebäude)
v Ptuj,

priporoča bogato zalogo

solidnega perila za gospode in gospe, poleg vseh vrst

platna, črnega in barvanega svilnatega blaga, baršunov, podložnine, ozaljškov, itd.

po najnižjih tovarskih cenah.

Tudi cerkvene paramente točno oskrbujem in popravljam. (91)

Solidno, v ceno, promptno!

Trganje in revmatizem,

njiu mrtvice in druge notranje in vnanje bolezni, katere so do zdaj imeli za neizlečljive.

Bolezni nove ali uže zastarane, ter celo take, za katere niti misliti nij bilo, da bi se moglo proti njim uporabljati zdravilo, s katerim se pridobode zopet dragoceno zdravje, ozdravljamo in lečimo: stare bolezni, notranje in vnanje in take, ki so po vsem telesu ali samo na nekaterih udih.

Izdelaletu Moessingerjevih zdravil je stalo mnogo truda, predno se mu je posrečilo po novem lečnem načinu nabiranje (shrustavanje), ki so bila uže trda, popolnem omiliti ter jih razdeliti, vsled česar more člen, ali bolje klica, zopet zavzeti prejšnji položaj in cirkulacija krvi iti rednim potem. Nadalje ozilja in krepi one nezdrave telesne dele, ki so bili prej upogneni ali nepregibni, da, celo take, ki so bili popolnem otrpni. Najhujše trganje po glavi, da-si zastarelo, odpravlja v enem hipu, a prežene je v 3 dneh.

Ta zdravila se pa nemajo zamenjavati s takimi, katere ponujajo razni goljufi mazači, katerih sleparijo pa le preprosto izpiznavajo ljudje. Najboljši dokaz o dobrosti mojih zdravil je ta, da celo takov, ki je nad svojim ozdravljenjem obupal, uže drugi dan čuti nekovo olajšanje, in to slaboten kakor trden človek. Zdravila mogó rabiti starčki in detetu, a tudi onega, komur je opravljati kakov posel, nikakor zdravljenje ne overa v njem, bodi da si je bolezen nakopal po prehlajenju, padcu, nezdravem stanovanju, pokvarjenem želodcu, ali po prenapetju živcev itd. Meni nij treba praviti, ako se je uže prej kaj lečilo z znojnim, kitovim oljem, petrolejem, kopanjem, grejem ali na kakov drugi način, nego prosim, da se mi samo na kratko opiše bolezen in nje stópna. Dopisujemo slovenski. Stanovanje naj se natančno naznani. (52—1)

L. G. Moessinger v Frankobrodu ob M.

Razven sledečih svedočil imamo za dokaz ob izvrstnem vseh zdraviljenju mnogo sto zahvalnih pisem, katera izvirna dajemo radi na ogled.

4121. Nagy Halnaggy, (Ogerska) dne 23. jan. 1877. Gospod L. G. Moessinger! Zdravila za protin sem prejel ter z najboljšim vsehkom rabil, zatorej se Vam prisrčno zahvaljujem na Vašej dobroti, da ste me neprijetnega bolehanja osvobodili. Uže 4 leta sem hudó trpel za protinom, a me nij mogel nobeden zdravnik izlečiti. Mnogokaj sem rabil, mej drugim žveplene toplice, mazila itd., samo lekarnici sem plačal 200 gld. av. v., a vse je bilo zaman. Hvala Vam tedaj bodi na meni izkazanej dobroti in Bog Vas ohrani mnogo let. S poštovanjem se bilježim: Karel Engel.

3118. Za moje sopogo poslana zdravila smo uporabili in so se izkazala za vspešna. Medéser u. p. Székely, Kereszter, (Erdely). Szabo Moses.

3119. Nagy Vaszony, per Veszprem, Ogerska. Vaša zdravila so se izkazala vspešnimi, kriva noga, ki se je bila uže do cela skrčila, raztegnila se je zopet toliko, da more moja žena z njo dotikati se tal. Pirós József.

Svarilo.

Mnogi srečni vspehi, katere imajo zaznamovati Moessingerjeva zdravila za trganje in revmatizem, bili so povod mnogim ponarjanjem in sleparjenjem. Osobito naj bi občinstvo varale kolikor mogoče podobne in jednake objave, knjižice, navodi za uporabo, etikete itd. Zatorej izrečno opozorujem na to, da je sestavljanje Moessingerjevih zdravil za trganje in revmatizem tajnost ter da se mogoče ona jedino v onaj lekarni dobivati, katero jaz imenujem.

Garancijo, da si kupil prava, vspešna Moessingerjeva zdravila proti trganju in revmatizmu, moreš imeti le tedaj, ako si jih jedino samo ovim putem naročil.